

Střední škola informatiky, elektrotechniky a řemesel Rožnov pod Radhoštěm
Školní 1610
756 61 Rožnov pod Radhoštěm

Jméno autorky: Vendula Chupíková
Věk: 17 let

Trýznitel

Kráčím si to ráno do třídy s úsměvem na tváři, ale hned jak se podívám na své místo, úsměv je pryč. Na místě, kde já normálně sedávám, sedí člověk, který mi kazí život už posledních pár let. Člověk, který mi dělá ze života peklo.

Dívka s nadváhou se na Seattle University moc neuchytí...zejména když jsem to já. Když jsem nastupovala, milovala jsem to tady každým douškem, dokud se neobjevila má chodící noční můra. Roman Godfrey.. bohatý maník který se rozhodl kazit život všem okolo. Jedináček z úspěšné rodiny, s vlastní firmou, autem a pomalu i bytem. Chodí si oblékaný jak super hvězda, voní jak ty nejdražší parfémy, o kterých si já můžu nechat jen zdát, můžu je jen obdivovat, když zabloudím do nějaké předražené drogerie. Jeho rodiče mu mají všechno věnovat, ale už teď vypadá, že má úplně vše. No, ale asi mu to nestačí... Jednoho krásného dne, kdy jsem si hleděla svého, se rozhodl, že mě před celou školou totálně znemožní a ještě podusí.

Po hrozně dlouhé době jsem byla velmi svá a spokojená, a tak jsem si vzala tentokrát sukni a košili do školy. Myslela jsem si, že mi to i celkem seklo, až do doby, než jsem narazila na Romana.... Celou mou košili polil černou kávou se slovy, že tlusťošky sem nepatří a ať táhnu, odkud jsem přišla, než se pozvrací z mých velkých stehů a hýždí. Od té doby jsem si na sebe sukni nevzala. A to už bude pár let. Položilo mě to...totálně. Utekla jsem tenkrát na záchody a brečela tam snad dvě hodiny v kuse. Pak jsem se tiše odplížila domů a do školy už se ten den nevrátila. To byl ale jen začátek. Od té doby není dne, abych nečelila jeho potupným narážkám a zesměšňování na veřejnosti. Není to dvakrát příjemné, ale tvrdě jsem dřela na to, abych se sem dostala. Takže musím vydržet.

Ted' ale tenhle navoněný krutý Adonis sedí na mém místě a je jasné, co se bude dít. Sebrala jsem poslední špetku sebevědomí a vydala se přímo do spárů tomuto ďáblu. „Promiň, ale sedíš mi na místě,” říkám s posledním sebevědomím v sobě. To ale okamžitě zmizelo, když ke mně tento mocný člověk zvedá pohled. Jeho zelenomodré oči propichovaly ty mé. Nasadil mírný škodolibý úsměv. Přísahám, že s těmi ostrými rysy nosu a lícních kostí a čelisti, s tím mírným škodolibým úsměvem vypadal jak samotné zlo. Mlčky probodával mé modré oči tak, až to doopravdy bolelo. Dostala jsem strach, možná i pocit studu, že jsem vůbec něco říkala.

„Chtěla by sis sem sednout, velrybo? A seš si jistá, že tě ta židle udrží, ty tlusté prase?” konečně promluvil. Jeho hlas mě donutil se zachvět až hluboko v kostech. Bolel jako ostří nože. Ta slova řezala tak hluboko, až jsem musela párkrát zamrkat, abych potlačila slzy. Všichni okolo se tiše posmívali. „Ještě něco chceš dodat?“ řekla jsem tiše. „Mám toho hodně co říct, mohl bych tě pouhými slovy donutit se rozbrečet. Beztak už od toho nejsi daleko,” odvětil s posměchem. Tohle bolelo ještě víc než předtím. To zesměšnění. Zaskřípala jsem

zuby a mlčky usedla vedle něho, protože i kdybych si odesednout chtěla, nikde jiné místo nebylo. Snažím se zahnat slzy, rozdýchávám ten stud a bolest na hrudi. Ten parchant jen tiše sledoval, jak trpím, vychutnával si každý moment. Chtěla jsem se zvednout a utéct...schovat na záchody a brečet tam, dokud nezačnu lapat po dechu. Najednou se ke mně ten ďábel nahnul a pošeptal: „Jednou se stejně jednou rozbřečíš, přímo přede všemi, jako nějaký slaboch.“ Ta slova mě donutila trochu zalapat po dechu. Plíce jako by byly tak třikrát menší, ruce se mi začaly třást. Snažím se to zakrýt...bojovat s tím. Nejde to. Je to příliš silné. Pokus o soustředění nevychází. Alespoň na chvíli vypustit jeho existenci z hlavy!

Nejhorší na tom je, že dřív se mi strašně líbil. Byl to pro mě ten děsivý bůh, kterého jsem mlčky obdivovala. Seděla jsem většinou tiše v knihovně a pozorovala ho, jak je milý k ostatním holkám, jak je vtipný a charismatický. Jeho úsměv, ty jeho krásné oči, které kdykoliv se obrátily ke mně...jakoby z nich zmizel všechn život. Vždy jsou chladné, temné až...děsivé. Nechápala jsem, jak tak nádherné oči, hrající všemi barvami, mohou být vůči mně tak chladné a kruté. Ani nevím, co jsem udělala. Nemám tušení, proč mu vadím zrovna já... proč se tak chová jenom ke mně. Jednu dobu jsem ho i sem tam kreslila... ty hezké momenty, které jsem si zapamatovala...

Čím déle jsem ale na škole byla...tím více mi ukazoval svou chladnou stránku. A já ji začala ukazovat ve svých kresbách. Jeho slova mě vždycky zasáhnout tak hluboko, že se mi chce vystřelit si mozek z hlavy hned na místě. Posílá na mě své “kamarády”, kteří mi buší a kopou do dveří od záchodu, když se tam s pláčem zamknu.. jenže, nikdo o tomhle neví a ani se nedozví. Jsou to moje problémy a já si je vyřeším. Přede všemi se tvářím, že je vše naprosto v pořádku i přesto, že když ho vidím...toho nespoutaného satana... tu nestvůru v jeho očích, mohla bych se rozbřečet na místě, aniž by něco řekl. Seděla jsem mlčky vedle něho a snažila se bojovat proti svému záchvatu paniky.

Po nějaké době jsem se zhluboka, i když celkem roztřeseně, nadechla a otevřela svůj sešit na poznámky. Musím bojovat...nesmím se nechat zastrašit, i přes to, jak moc se ho bojím. Když jsem se podívala na telefon, alespoň něco mě uklidnilo. Oznámení zprávy. Byla to moje kamarádka Pavla a její pozvánka na kafe. Předpokládám, že si bude chtít stěžovat na svého trýznitele, který jí platí, ale já ji ráda a ještě s úsměvem vyslechnu. Napsala jsem jí, že mám pro ni taky nějaké novinky a že se o ně hned po škole podělíme. Po vyučování jsem teda šla s Pavlou do kavárny. Vyprávěla mi, jak ji její šéf, Nathan, dneska zase komandoval a já pozorně poslouchala a během toho pila kávu. Ale najednou se otevřely dveře a do dveří vstoupili dva muži, muži, které obě dvě známe. Zamrkala jsem, abych to zpracovala. Ve dveřích stál Roman a Nathan. Nevypadají, že by se náramně bavili, spíš vypadali...formálně. Jako by šlo o nějakou schůzku. Zabořilo mě u srdce, když jsem ho viděla, ale snažím se to zakrýt. Ovšem ve chvíli, kdy Romanovy chladné oči střetly ty mé, lapám po dechu a začínám se nekontrolovaně třást. Jeho obličej byl tak chladný, ale zároveň formální. Celkově vypadal dost profesionálně. Nathan se přibližně usmíval, když si všiml Pavly. Ta se na něho jen zamračila a pevně sevřela hrnek s kávou. „Hej, klid,” říká tiše Pavle a pokládám jí ruku na předloktí, abych ji trochu uklidnila. „Buď ty ta, co má navrch. I přesto, že je to tvůj šéf,” podotkla jsem s malým úsměvem, i přesto, že mi do smíchu vůbec nebylo. Jen Romanova přítomnost mě děsila. Bolela mě každá část těla a plíce nabíraly méně a méně vzduchu. „No jo, pořád,” obrátila oči v sloup, „ale já ho tak nesnáším!” dodala.

Jen jsem se usmála a co nejlépe jsem se snažila zakrýt svoji nervozitu. Romanovy oči mě totiž probodávaly skrz na skrz. Cítila jsem je, ale bála jsem se do nich podívat. Děsil mě pohled na něj. On je chodící zlo. Každý jeho krok, každý jeho pohyb, ubližuje všem okolo, aniž by se o to snažil. Po nějaké době jsme s Pavlou dopily kávu a naše cesty se opět rozdělily. Šla jsem na autobusovou zastávku podle navigace. Jenže navigace mi ukazovala úplně špatnou cestu, tak jsem si sedla u jedné hezké fontány a začala hledat v telefonu jinou a co nejbližší cestu. Kolem tiché fontány se začalo objevovat nějak moc lidí, ale já se je snažila ignorovat a dál hledala cestu v mapách. „Hej velrybo!“ Ozve se hlas přes celé to malé náměstíčko. V žilách mi ztuhla krev, když jsem ten hlas poznala. Moje plíce se stáhly snad na samotné minimum a já se nemohla pořádně nadechnout. „Ještě nebrečíš? Určitě to bude každým dnem co, ty tlustý prase,“ zvedla jsem oči k tomu chodícímu zlu a snažila se pořádně nadechnout. Není sám, z nějakého neznámého důvodu sebou má pár kamarádů. „Copak to tu děláš, hm?“ zvedl na mě Roman obočí a najednou mi vytrhl telefon z ruky. „Aaaa, velryba se ztratila? Jsi až tak blbá, co?“ uchechtl se, když se podíval na navigaci v mém mobilu. Jeho kamarádi se začali smát s ním „ Vrať mi to prosím,“ hlesnu tiše. „Proč bych to jako dělal? Protože budeš brečet?“

Nahnul se ke mně. Natáhne ruku nad tu mou a můj telefon drží jen ve dvou prstech, vypadá to, že každou chvíli spadne na zem. Najednou ho pustil, málem ho mám, ale nestihla jsem to. Telefon spadl tvrdě na zem a bylo jasné, že je po obrazovce. Chtěla jsem si ho potupně zvednout, ale než jsem to stihla, silně na něj dupl. Zalapala jsem po dechu a párkrát zamrkala. Teď už je stoprocentně po něm. „Oooouu!“ ozvalo se od nějakého z jeho kamarádů a začali si mezi sebou plácát. „ Už budeš brečet? Nebo mám pokračovat?“ řekl chladně. „ Prosím, přestaň...“ šeptám a slzy se mi ženou do očí. On se jen temně usmál, vzal můj batoh a hodil ho do fontány. Okamžitě jsem po něm skočila, protože tam mám důležité věci, které navíc ani nejsou moje, třeba školní tablet. Okamžitě jsem batoh vytáhla a při zjišťování škod se dávám do breku. „Proč mi to děláš? Co jsem ti kdy udělala?“ vzlykám a podívám se na něho. „Ty věci nejsou moje! Nemám dost peněz, abych je všechny zaplatila!“ zvýšila jsem bezradně hlas a aniž bych chtěla, začala jsem brečet tak moc, že jsem nemohla popadnout dech. V podstatě jsem se začala dusit svým vlastním pláčem. Ruce se mi třásly tak, že jsem nebyla schopna udělat totálně nic. Proto jsem nemohla zastavit jeho kamarády, když mi začali vytahovat drahé učebnice z batohu a trhat je na kusy, aby se nedaly už vůbec zachránit. Lapala jsem po dechu během pláče a pomalu si drala nehty do kůže. „Proč mě nemůžeš nechat na pokoji?!! Já ti nikdy nic neudělala!“ zvýšila jsem hlas, ale bylo v něm tolik zoufalosti, až mě z toho bolelo na hrudi. Podívala jsem se na Romana a poprvé, za dobu co ho znám, se v jeho chladných očích něco zlomilo. „Stačí už!“ křikl na své kamarády a ti okamžitě nechali všeho, co dělali. Pohodili roztrhané učebnice k mým nohám a dali se na odchod. Roman tam jako jediný ještě chvíli stál a pozoroval mě, jak brečím. Pak se bez jediného slova sebral a odešel. Zoufale jsem si sebrala všechny své věci a vydala se najít cestu na autobus. Bez telefonu, s mokrým batohem a poničenými věcmi...

Další den přijdu do kanceláře školy, abych podala vysvětlení o mých zničených věcech. Jenže...jak to chcete vysvětlit? Batoh padající do fontány bych vysvětlila svou nešikovností, ale ty učebnice? To mi nikdo neuvěří, že to byla nehoda. Když jsem ale došla do kanceláře, zarazila jsem se. V čekací místnosti sedí Roman. Má nohu přes nohu, hlavu podepřenou o dlaň, na sobě typické černé tričko a džíny. Jeho tmavě hnědé vlasy mu lehce padaly do čela a vypadal...naštvaně? Bez navázání očního kontaktu jsem usedla na židli naproti němu a dívala se do země. Tiše jsem se modlila, aby mě nechal na pokoji. „Jdeš sem kvůli včerejšku, co?“ zeptal se chladně. „Ano, ale přísahám, že nic neřeknu. Svedu to na sebe,“ tiše odvětim. „ Máš

peníze na zaplacení těch věcí?” zvedl obočí a narovnal se. „ Už včera jsem ti říkala, že ne. Musím to ještě nějak vymyslet...,” řekla jsem tiše a sklopila oči dolů. Roman se jen trochu zamračil a nahnul se blíž. Opřel se lokty o kolena a podíval se na mě. „Zaplatím to,” pronese. „ Stejně za to můžu já. Je to moje chyba a vůbec sis to nezasloužila. A...chtěl bych se...omluvit,” doplnil. Ta slova mě překvapila, zejména ten tón. Byl něžný a veškerá chladnost zmizela. Najednou byl...něžný a jeho hlas klidný. „To myslíš vážně?” zeptám se tiše. „Naprosto. Hele, moc mě to mrzí, opravdu. Když jsem tě včera viděl, věděl jsem, že jsem to totálně přehnal. Moc se omlouvám...,” řekl a složil si hlavu do dlaní. Chvilí jsem si myslela, že je to vtip, ale když vidím jeho utrápený výraz, poznávám, že to myslí vážně. Vyšel z něho hlasitý výdech. „Nečekám, že mi to odpustíš hned, ze dne na den, ale rád bych to všechno napravil. Rád bych to všechno vrátil a zastavil sám sebe. Ani nevím, proč jsem si vybral zrovna za oběť tebe, jen vím, že kdybych to mohl změnit, udělal bych to,” říká a dívá se na mě se smutkem v očích. Párkrát jsem zamrkala, abych to pořádně zpracovala. „Proč jsi to teda dělal?” vypadne ze mě otázka, která ho pravděpodobně zaskočila. Z jeho pohledu se dá vyčíst, že je sám celkem zmatený. „Já vlastně ani nevím... Myslel jsem, že je to...vtipné?” Svou odpověď si ani on sám nebyl jistý. Neřekla jsem nic, vlastně jsem ani nevěděla, co říct. „Celá škola mě kvůli tobě nesnáší,” vydrala jsem ze sebe nakonec. „Já vím, já vím,” zabořil si hlavu do dlaní. „Mrzí mě to, opravdu moc, ale můžu to napravit. Spravím to. Zařídím, aby tě všichni na škole měli rádi a aby se k tobě chovali slušně,” řekl a podíval se na mě prosebně.

A nakonec to tak i bylo. Roman opravdu všechno napravil. Zaplatil veškerou škodu jím způsobenou, zařídil, aby na mě nikdo nebyl zlý a nějakou dobu mi dokonce kupoval svačiny a obědy jako omluvu. I když, buďme upřímní, ani zdaleka to není dostatek. Ani zdaleka to nenahradí ta léta trýznění, ale aspoň mám trochu štěstí a můj trýznitel si uvědomil tu velkou bolest, kterou způsobil, a alespoň se to snaží napravit. Jiní takové štěstí mít nemusí...